

Arrest

nr. 246 990 van 8 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat E. MASSIN, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 15 januari 2019, diende op 31 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 28 april 2015 in Noorwegen (Eurodac).

1.2. Op 23 maart 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 25 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 31/01/2019

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) op 3 februari 2020 van 13u55 tot 17u37, in het bijzijn van een tolk die het Tigrinya machtig is. Uw advocaat, meester Mandaka Ngumbu loco meester Massin, was gedurende het gehele onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Tigrinya etnie. U bent geboren op 19 januari 1980 in Tahtay Hatsina. U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

In het jaar 2005 vat u uw militaire dienstplicht aan en wordt in de 53e Divisie ingedeeld. U wordt gestationeerd te Arbagula (ca 3 jaar), Adegelbo (ca 3 jaar), Adi Burkut (ca 2 jaar) en Sebo (ca 1 jaar). U dient als soldaat de grens met Ethiopië bewaken.

In 2008 krijgt u verlof om te trouwen. Voor uw verlof eindigt, wordt u door soldaten van uw eenheid meegenomen en gearresteerd. U wordt gedurende een dag en een nacht in de buitenlucht vastgebonden.

U wordt op 19 maart 2011 gearresteerd omdat u niet terugkeert uit verlof. U wordt gedurende twee maanden vastgehouden, waarna u amnestie krijgt naar aanleiding van de Onafhankelijkheidsdag.

In november van datzelfde jaar wordt u opnieuw gearresteerd omdat u niet terugkeert uit verlof. U krijgt een maand gevangenisstraf opgelegd.

U wordt opnieuw gearresteerd in maart 2013. U wordt gedurende 6 maanden vastgehouden in Mendefera.

U wordt een laatste maal gearresteerd in april 2014, waarna u 6 maanden wordt vastgehouden.

Op 29 november 2014 verlaat u Eritrea. U vertrekt te voet vanaf uw basis te Sebo en gaat rechtstreeks naar de grens met Ethiopië. U reist via Ethiopië, Soedan, Libië, Italië, Duitsland en Zweden naar Noorwegen, waar u op 28 maart 2015 een verzoek tot internationale bescherming indient. U wordt door de Noorse asielinstanties uitgesloten van de vluchtelingenstatus aangezien u als groepsleider, teamleider en troepenaanvoerder in het leger verantwoordelijk was voor de arrestatie en overbrenging naar de gevangenis van personen die de grens met Ethiopië illegaal trachtten over te steken. U bracht volgens uw verklaringen voor de Noorse autoriteiten de arrestanten naar de inlichtingendienst te Mendefera, waar zij verhoord werden en gefolterd konden worden. Sommigen werden naar een onderaardse gevangenis in Gergera gebracht, waar ze onder onmenselijke omstandigheden werden vastgehouden. U diende beroep in tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus, maar de Commissie Vreemdelingenzaken (UNE) bevestigde de beslissing zoals deze genomen werd door het Directoraat Vreemdelingenzaken. U verlaat Noorwegen op 14 januari 2019 en reist naar België, waar u op 31 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming indient.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een identiteitskaart en een attest van uw psycholoog (dd. 11/02/2019) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities persoonlijk onderhoud dd. 03/02/2020 (verder notities CGVS), p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, niet betwist kan worden. Doch wordt benadrukt dat dit feit los staat van de vraag of u uw land van herkomst, nl. Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten en in welke omstandigheden u leefde in uw land van herkomst. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. In dit opzicht wordt opgemerkt dat u allerm minst aannemelijk maakt dat u Eritrea op illegale wijze heeft verlaten. U maakt uw levensomstandigheden te Eritrea niet aannemelijk, waardoor ook de geloofwaardigheid van uw illegale vlucht in het algemeen in twijfel getrokken wordt.

Tijdens het onderhoud voor het CGVS gevraagd waar u overal was tijdens uw dienstplicht, verklaart u begonnen te zijn in Arbagula in de omgeving van Adimesagir (notities CGVS, p. 4), waar u 3 jaar zat. Achtereenvolgens zat u 3 jaar in Adegelbo, 2 jaar in Adi Burkut en het laatst was u in Sebo gedurende ongeveer 1 jaar.

Later verklaart u uw militaire opleiding in Elaba te hebben gehad in 2005 en 2006 (notities CGVS, p. 8) en dat u van 2006 tot 2009 in Adimesagir gestationeerd was. U verklaart in de periode 2009 tot 2011 in Adegelbo geweest te zijn (notities CGVS, p. 13-14), waarna u 2 jaar – tot 2013 – in Adi Burkut aangesteld was. U werd daarna naar Sebo overgeplaatst (notities CGVS, p. 15), waar u een jaar was.

Gevraagd of u op nog een andere basis was gestationeerd dan die u al genoemd had, nl. Adimesagir, Adegelbo, Adi Burkut en Sebo, antwoordt u ontkennend. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaart u echter dat u achtereenvolgens gewoond heeft (lees: gestationeerd was) te Ilaba (voor uw militaire opleiding), vervolgens in Adibirkut (2 jaar gewoond), Arbeagula (1 jaar gewoond), Adegelbo (3 jaar gewoond) en Sebo (1 jaar gewoond tot uw vertrek naar Ethiopië) (Verklaring DVZ, vraag 10). Voor de Noorse asielinstanties verklaarde u echter dat u eerst 1 jaar in Obel geposteerd werd (Vertaling "Interview betreffende aanvraag om bescherming" UDI (verder Dossier Noorwegen), p. 5). Later tijdens het onderhoud voor de Noorse instanties verklaarde u dat u van 2005 tot 2007 in het Obel-gebied was (Dossier Noorwegen, p. 7) – nabij Ade Golbo (Dossier Noorwegen, p. 14). U verklaarde verder als troepenleider geposteerd geweest te zijn in Adi Kuala Rishan, Kine Hayala en Sheka Eyamo (Dossier Noorwegen, p. 10). Verder verklaarde u voor de Noorse asielinstanties dat u te Gergera uw militaire opleiding kreeg (Dossier Noorwegen, p. 5), zonder dat u deze plaats noemt voor de Belgische asielinstanties als zijnde de plaats waar u uw militaire opleiding kreeg. Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat u in het kader van de beroepsprocedure te Noorwegen verklaarde dat u sinds mei 2012 ondergedoken leefde (Dossier Noorwegen, p. 15). UNE oordeelde hieromtrent reeds dat "(...) is niet verenigbaar met de inlichtingen van de klager dat hij in 2012/2013 in rang opklom van teamleider tot troepenaanvoerder" (Dossier Noorwegen, p. 21). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de plaatsen waar u tijdens uw militaire dienstplicht gestationeerd was.

Gevraagd welke taken u in Adimesagir had, verklaart u aan de frontlinie geweest te zijn en dat jullie deze bewaakten en er patrouilleerden (notities CGVS, p. 8). Gevraagd wat u moest bewaken, verklaart u dat jullie een controlepost hadden en zo ook de Weyane, waarbij jullie ervoor moesten waken dat zij niet naar voor kwamen. Gevraagd of u moest vermijden dat Ethiopiërs Eritrea binnenvielen, antwoordt u bevestigend. U verklaart echter dat jullie hen (de Ethiopiërs) nooit tegenkwamen. Gevraagd of u ooit andere dingen heeft moeten doen dan de Ethiopiërs buiten te houden, verklaart u dat het bewaken tegen de Ethiopiërs het enige werk was. Gevraagd of u gedurende al die jaren (van uw legerdienst) niets anders gedaan heeft, spreekt u over een militaire opleiding van 2 weken in 2006, maar "voor de rest was het hetzelfde werk." Nogmaals gevraagd naar uw taken tijdens de militaire dienstplicht, spreekt u over het uitvoeren van 'matod', zoals het helpen van families van martelaren op hun landbouwvelden. Gevraagd of u ooit mensen moest tegenhouden tijdens het patrouilleren, antwoordt u bevestigend. Gevraagd wie u moest oppakken, verklaart u dat soms vijanden komen, maar ook Eritreeërs die het land willen uitvluchten. U verklaart verder dat u hen oppakt en dat jullie ook een bevel kregen om op hen te schieten en dat als u hen zomaar liet weglopen, dat u de doodstraf kan krijgen van uw oppersten. Gevraagd of de verantwoordelijken vragen op die mensen te schieten, antwoordt u bevestigend, waarna u verklaart de mensen niet te beschieten omdat zij dan wraak kunnen nemen op jullie en dat niet doen op jullie oversten. Gevraagd over welke jaren u spreekt als u mensen oppakte, verklaart u eigenlijk nooit iemand opgepakt te hebben, maar gewoon te vertellen dat jullie zo'n bevel gekregen hadden om mensen op te pakken. Gevraagd of u ooit mensen naar de gevangenis gebracht heeft, antwoordt u twee maal ontkennend (notities CGVS, p. 10-12). Gevraagd wat u dan deed als u een Eritreeër tegenkwam die het land probeerde te verlaten, verklaart u bang te zijn van de oppersten en dat men doet wat ze gezegd hebben. U verklaart verder "Ik schiet niet daar (onder hun benen), maar naar boven." Gevraagd of u boven hun hoofd schiet, verklaart u recht omhoog te schieten. Gevraagd wat er gebeurde als u dat deed, verklaart u dat andere soldaten u bijstand kwamen geven en hen (de vluchtende Eritreeërs) achtervolgen. Gevraagd wat er nog gebeurt op het moment dat de andere soldaten achter hen aanlopen en hen oppakken, verklaart u dat ze hen ook slaan, hen folteren en daarna aangehouden meenemen. Gevraagd wat u doet als de andere soldaten jou komen helpen, verklaart u "het moet." Ter bevestiging gevraagd of u dan met de andere soldaten meedoet, antwoordt u bevestigend. Gevraagd hoelang u deze taak gedaan heeft, nl. de mensen die het land proberen te verlaten tegenhouden, verklaart u dit te vertellen omdat het bestaat, maar dat u (hen) zelf nooit opgepakt heeft. Opgemerkt dat u even daarvoor zei dat u samen met uw collega's die mensen arresteerde en sloeg en naar de gevangenis bracht, verklaart u gewoon de manier dat ze (op)gepakt worden te vertellen, maar dat u zelf geen mensen gezien en (op)gepakt heeft. Gevraagd of u ooit naar mensen geschoten heeft, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u ooit iemand, op eender welk moment, gearresteerd heeft, verklaart u die bevoegdheid niet te hebben, omdat het door de oppersten gedaan wordt. Gevraagd of u ooit in rang opgeklommen bent, antwoordt u ontkennend (notities CGVS, p. 13). Gevraagd of u ooit mensen onder u gehad heeft, antwoordt u eveneens ontkennend. Nogmaals gevraagd of u nooit in rang opgestegen bent, antwoordt u wederom ontkennend. Gevraagd naar de reden waarom u nooit opgeklommen bent in rang, verklaart u dat het gegeven werd aan mensen die hoge studie gedaan hebben en mensen die nog langer daar gezeten hebben. Gevraagd wat uw taken waren in Adegelbo, verklaart u dat het hetzelfde werk betrof als op uw vorige basis, nl. het bewaken tegen de vijand. Gevraagd of u in Adegelbo bepaalde verantwoordelijkheden had, antwoordt u ontkennend.

U verklaart ook na de promotie van T. – uw directe overste - gewoon als bewaker gewerkt te hebben. Gevraagd welke taken u te Adi Burkut had, verklaart u dat het werk er niet verschillend was (notities CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd of u mensen opgepakt heeft, antwoordt u wederom ontkennend. Gevraagd of u in Sebo bepaalde verantwoordelijkheden kreeg, antwoordt u eveneens ontkennend (notities CGVS, p. 15). Uw verklaringen voor het CGVS zijn echter tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde voor de Noorse asielinstanties. Immers, voor de Noorse asielinstanties verklaarde u in 2010 als teamchef te werken (Dossier Noorwegen, p. 6), dat u de teams verzamelde en aan hen leiding gaf. U verklaart ook dat u in het gebied van Adi Kuala troepenaanvoerder was (Dossier Noorwegen, p. 8-10) en dat degenen die bij de grens waren (soldaten) een aantal (mensen) gevangen nam en dat u ze registreerde en ze overbracht naar de inlichtingendienst in Mendefera, waar de gevangenen verhoord werden en als ze ontkennen dat ze de grens overgestoken zijn om het land te verlaten, wordt er geweld gebruikt opdat ze de waarheid zouden vertellen. U verklaart verder dat u in de periode van 2012 tot u het land verliet troepenleider was, toen u in Sheka Eyamo gestationeerd was. Gevraagd wanneer u teamleider werd, verklaart u in die periode (2007-2010) groepsleider geweest te zijn. Gevraagd wat uw taken als groepsleider waren, verklaart u onder de teamleider te staan en diens verantwoordelijkheid voor het team opnam wanneer hij vrij had. Gevraagd of jullie ooit Eritreeërs die de grens probeerden over te steken ontdekten, verklaart u uitdrukkelijk dat het een paar keer gebeurd is. Gevraagd of jullie soms Eritreeërs gevangen namen terwijl u teamleider was, verklaart u dat het een paar keer gebeurd is. Gevraagd of u enkelen van hen dan naar Mendefera overbracht, verklaart u hen te overhandigen aan de leider van de troepen. Gevraagd of u geen troepenleider was, verklaart u later, in 2013, troepenleider geworden te zijn, toen u in Adi Kuala Rishan, Kine Hayala en Sheka Eyamo was. Gevraagd of u als troepenleider in die plaatsen dezelfde taken had, nl. de gevangenen registreren om ze daarna over te brengen naar Mendefera waar ze verhoord werden, antwoordt u bevestigend. Gelet op uw tegenstrijdige en inconsistente verklaringen omtrent uw taken en uw rang in het Eritrese leger, maakt u uw legerdienst niet aannemelijk zoals u deze schetst voor het CGVS, met name dat u nooit promoveerde in het Eritrese leger en dat u nooit personen gearresteerd heeft dan wel naar de naar de gevangenis gebracht heeft. Geconfronteerd met de verklaringen die u in Noorwegen aflegde voor de asielinstanties aldaar (notities CGVS, p. 21-23), verklaart u dat u dat nooit gezegd heeft, maar wijst u naar een mogelijk probleem met de tolk. Het is echter niet ernstig om na confrontatie met tegenstrijdige en inconsistente verklaringen deze te wijten aan de tolk. Het is daarenboven uiterst verwonderlijk dat u voor het CGVS verklaart dat u nooit in rang opgeklommen bent omdat dit weggelegd is voor de personen die gestudeerd hebben (notities CGVS, p. 13) en dat u zelf slechts de 1 jaar onderwijs genoten heeft (Verklaring DVZ, vraag 11), terwijl u voor de Noorse asielinstanties eveneens verklaarde slechts 1 jaar onderwijs volledig gedaan te hebben en in de 2e klas gestopt te zijn (Dossier Noorwegen, p. 4).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u op het moment van uw vertrek uit Eritrea gestationeerd was in Sebo. Dit tast de geloofwaardigheid van uw illegale vlucht uit Eritrea reeds grondig aan.

Daarenboven verklaart u voor het CGVS uitdrukkelijk dat u van uw controlepost (notities CGVS, p. 17) te Sebo vertrokken bent (notities CGVS, p. 19-20). U verklaart verder dat u rechtstreeks de grens overstak zonder eerst naar Adi Kuala of een andere plek gegaan te zijn. U verklaart eveneens te voet de grens overgestoken te zijn, zonder gebruik gemaakt te hebben van een voertuig. Voor de Noorse asielinstanties verklaarde u echter vertrokken te zijn van Sheka Eyamo (Dossier Noorwegen, p. 11) en dat u eerst naar Adi Kuala ging met de wagen voor u zich naar de grens begaf. Zoals eerder reeds aangehaald werd, verklaarde u voor het CGVS bovendien dat u nooit in Sheka Eyamo gestationeerd was (notities CGVS, p. 15 + p. 21). U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw vertrek uit Eritrea.

Verder kunnen ook nog volgende opmerkingen gemaakt worden m.b.t. uw beweerdelijke problemen in Eritrea, die de aanleiding waren voor uw illegaal vertrek uit Eritrea.

Voor de DVZ verklaart u twee keer gearresteerd geweest te zijn, o.m. in 2008 (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). U verklaart hierbij dat u reeds in 2008 in uw dorp gearresteerd werd, dat u 24 uur geboeid werd vastgehouden, waarna u 15 dagen lang als straf hout diende te verzamelen. De reden voor uw arrestatie was dat u niet tijdig terugkeerde na het verlof dat u toegekend werd, maar het toegekende verlof van 40 dagen met 10 dagen overschreed. Tijdens het onderhoud gevraagd te vertellen over uw arrestaties, verklaart u echter de eerste maal in maart 2011 aangehouden te zijn geweest (notities CGVS, p. 17-18). Daarenboven verklaarde u voor de Noorse asielinstanties dat u in 2008, na uw huwelijk zelf terugkeerde naar uw eenheid en dat u als straf 3 uur vastgebonden werd (Dossier Noorwegen, p. 11). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent uw eerste arrestatie en de straf die u opgelegd kreeg n.a.v. deze arrestatie.

Bovendien verklaart u voor het CGVS dat u meer dan twee maal gearresteerd en vastgehouden werd. Gevraagd over de arrestaties te vertellen, verklaart u twee maal in het jaar 2011 gearresteerd geweest te zijn (notities CGVS, p. 17-19), één maal in 2013 en één maal in 2014. Voor het CGVS verklaart u 4 maal gearresteerd geweest te zijn. U werd telkenmale vastgehouden van 1 maand tot 6 maanden in de gevangenis te Mendefera. Voor de DVZ verklaarde u slechts 2 maal gearresteerd geweest te zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Voor de Noorse asielinstanties verklaarde u daarenboven dat u alleen in 2008 in de gevangenis belandde (Dossier Noorwegen, p. 11), maar daarna niet meer. Echter, in het kader van de beroepsprocedure tegen de beslissing van het Directoraat Vreemdelingenzaken verklaart u dat u gedurende 3 maanden in hechtenis genomen werd en vrijkwam op 24 mei 2012 (Dossier Noorwegen, p. 15). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent uw arrestaties.

Het is daarenboven allerm minst aannemelijk dat u voor de Noorse asielinstanties verklaart dat u het niet bijzonder slecht had (Dossier Noorwegen, p. 11), terwijl u voor het CGVS verklaart meerdere malen gedurende meerdere maanden vastgehouden geweest te zijn in erbarmelijke omstandigheden (notities CGVS, p. 17-19).

Gelet op het geheel aan uw verklaringen, maakt u het niet aannemelijk dat u opgepakt en gearresteerd werd door de Eritrese autoriteiten. Hierdoor maakt u evenmin de reden voor uw illegaal vertrek uit Eritrea aannemelijk, wat op zijn beurt de geloofwaardigheid van uw illegale vertrek uit Eritrea in se nog verder aantast.

Gegeven het bovenstaande bent u er niet in geslaagd om uw illegale vlucht uit Eritrea aannemelijk te maken. Aangezien er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw diensttijd zoals u deze schetst voor het CGVS en de arrestaties en maandenlange vasthouding in de gevangenis, kan er namelijk evenmin geloof worden gehecht aan uw effectieve illegale vertrek uit Eritrea.

Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging jegens Eritrea in deze context aannemelijk te maken. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren en reële situatie in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. U werd nochtans verschillende malen uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden, en u werd meermaals aangespoord om de waarheid te vertellen (notities CGVS, p. 2 + p. 21-23). U bleef echter bij uw verklaringen.

Uw identiteitskaart heeft slechts betrekking op uw identiteitsgegevens en is niet in staat het bovenstaande te wijzigen.

U legt een psychologisch attest (dd. 11/02/2019) neer. De psycholoog verklaart dat u « présente des souffrances psychologiques et des images traumatiques en lien avec les mauvais traitements subis durant son trajet migratoire. Il fait état de violences psychologiques et séquestrations avec violences physiques. » Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de psycholoog, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de omstandigheden waarin deze problemen zijn ontstaan, vast te stellen of de geloofwaardigheid van de verklaringen van de patiënt te beoordelen. Er wordt opgemerkt dat uit het gehoor blijkt dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om het asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, het gehoor kon immers op een normale wijze plaatsvinden. Het attest vermeldt dat u psychologische problemen heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin deze ontstaan zijn. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u de laatste maal met een psycholoog gesproken heeft in maart 2019 (notities CGVS, p. 7-8), zo'n 11 maanden voor het persoonlijk onderhoud. U geeft geen reden waarom u geen contact meer heeft opgenomen met een psycholoog.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1A, §2, en 1F van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, schending van de artikelen 12 en 17 van de Erkeningsrichtlijn 2011/95/EU, van artikel 25 §3 getiteld “Individuele strafrechtelijke aansprakelijkheid” van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof Rome, 17 juli 1998, van de artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55/2, 55/3, 55/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”); manifeste appreciatiefout, miskennis van het proportionaliteitsbeginsel”.

Verzoeker benadrukt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Eritrea in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Aldus heeft verzoeker *prima facie* nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens *“vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon.”* Verzoeker meent dat hij geen bescherming kan krijgen bij de Eritrese autoriteiten.

Verzoeker stelt dat de motivering in de bestreden beslissing onvoldoende is om de geloofwaardigheid van zijn relaas te betwisten. Verzoekers verklaringen dienen op objectieve wijze te worden bekeken, rekening houdend met de algemene informatie over zijn land van herkomst. Op basis van de objectieve, beschikbare informatie en zijn eenduidige en coherente verklaringen zijn er voldoende elementen om de vrees voor vervolging van verzoeker bij een terugkeer naar Eritrea aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van *“het voordeel van de twijfel”*, aldus verzoeker. Hij vraagt tevens de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal toont niet aan dat verzoeker geen risico loopt om bij een terugkeer naar Eritrea opnieuw slachtoffer te zijn van deze bedreigingen, misbruiken en vervolgingen. Verzoeker meent dat hij op basis van zijn verklaringen, die eenduidig zijn en van goede trouw en overeenkomen met de beschikbare landeninformatie, een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Eritrea.

Verzoeker licht vooreerst toe als volgt:

“Verzoeker blijft erbij dat de motieven van de CGVS niet kunnen weerhouden worden.

Overwegende dat verzoekende partij een eerste principiële kritiek heeft op de wijze van behandeling van onderhavig dossier, met name op het feit dat verwerende partij zich bij haar beoordeling deels schijnt te baseren op de verklaringen die verzoekende partij in Noorwegen heeft afgelegd, doch zonder rekening te houden met de algeheleheid van deze verklaringen en al evenmin met de gevolgtrekkingen die daar door Noorwegen uit getrokken zijn.

Dat door aldus te handelen, verwerende partij art. 1F van de Conventie van Genève alsook de artikelen 12 en 17 van de Erkeningsrichtlijn 2011/95/EU miskende gecombineerd met de materiële en formele motiveringsverplichtingen alsook met de zorgvuldigheidsplicht. Dat een motivering immers coherent dient te zijn en gebaseerd op een grondig onderzoek en een correcte feitenvinding.

Overwegende dat de CGVS zich er immers toe beperkt essentieel na vergelijking van verzoekers verklaringen tegenover deze gedaan in Noorwegen, dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en dat er niet kan uit besloten worden dat verzoeker risico's zou lopen ingeval van gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat deze analyse haaks staat op de analyse gedaan door de Noorse autoriteiten, volgens dewelke verzoeker wél degelijk risico loopt op een onmenselijke behandeling ingeval van terugkeer naar Eritrea, doch die meende over te moeten gaan tot uitsluiting van verzoeker uit de vluchtelingenstatus, omwille van ernstige misdaden begaan in het land van herkomst en dit volgens de interpretatie die daaraan gegeven wordt door de Noorse nationale wetgeving.”

Verzoeker citeert ter staving van zijn betoog uit de beslissing van de Noorse instantie belast met het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming van 2017 en wijst erop dat deze van oordeel was dat, hoewel verzoeker diende uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, hij niet teruggedood kan worden naar Eritrea omdat hij door het risico loopt op ernstige schendingen van zijn mensenrechten omdat hij uit de nationale dienst gedeserteerd is en Eritrea op illegale wijze heeft verlaten.

Verzoeker gaat vervolgens in op de motivering in de bestreden beslissing inzake de toekenning van bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte. Verzoeker licht toe dat:

“Overwegende dat verzoeker meent dat ten onrechte geen rekening gehouden werd met zijn psychologisch fragiele toestand en dit ondanks een attest van zijn psycholoog dat hij bijbracht naar aanleiding van het onderhoud.

Nergens blijkt dat de PO die het verhoor afnam over bijzondere psychologische vaardigheden beschikt, die hem zouden toelaten na het verhoor met kennis van zaken te stellen, dat verzoeker over voldoende cognitieve vaardigheden beschikte, omdat het verhoor op een normale wijze kon plaatsvinden.

Dat een dergelijke wijze van onderzoek niet zorgvuldig is.

Dat immers op geen enkele wijze nagegaan werd wat de psychologische gevolgen waren van de fragiele en getraumatiseerde toestand van verzoeker.

Dat integendeel door de PO tal van tegenstrijdigheden opgesomd worden... wat aantoont dat het geheugen van verzoeker hem parten speelde.

Dat nergens blijkt dat deze niet door de fragiele en getraumatiseerde toestand van verzoeker kunnen veroorzaakt zijn. Minstens blijkt niet dat de behandelende PO desbetreffend voldoende beslagen was om een dergelijke analyse te kunnen doen.

Dat deze vaststelling volstaat om de zaak terug te zenden naar de CGVS voor heronderzoek.

Dat dit des te meer het geval is, nu verzoeker een psychologisch attest tijdig overmaakte."

Verzoeker citeert verder uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit volgens hem blijkt dat hij melding maakte van het feit dat hij nog steeds gevolgd werd door een psycholoog en nog steeds lijdt aan stress, depressie, enz. Hij acht dat het vanzelfsprekend niet is omdat hij niet recent naar de psycholoog ging dat zijn problemen van de baan geschoven kunnen worden.

Verzoeker betwist vervolgens de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Hij bekritiseert de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de medewerkingsplicht en wijst erop dat *"deze motivering enkel een opsomming is van algemene verplichtingen mbt de samenwerking, die echter niet op verzoeker betrokken worden."* Verzoeker betwist dat hij niet voldaan zou hebben aan zijn medewerkingsplicht. Hij wijst hierbij vooreerst op de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden.

Verder geeft verzoeker aan zich af te vragen op welke wijze hij zou moeten aantonen dat hij Eritrea op illegale wijze verlaten heeft, nu het eigen is aan een illegaal vertrek dat men niet op officiële wijze de grens overgaat. Bovendien meent verzoeker dat de premisse waarvan de commissaris-generaal vertrekt, met name dat indien hij legaal het land verlaten zou hebben, hij geen enkele vrees zou kunnen koesteren indien hij zou moeten terugkeren, duidelijk niet weerhouden kan worden. Immers, *"[d]e wijze waarop men een land verlaat kan hoogstens een indicatie zijn in verband met de realiteit van een vrees, kan hoogstens een element van beoordeling zijn van de waarachtigheid van een asielrelaas, maar kan in geen geval als bewijs gelden dat verzoeker geen vrees zou kunnen kennen ingeval van terugkeer"*, aldus verzoeker. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat hij in alle eerlijkheid verklaarde dat hij, nadat hij Ethiopië verliet in 2014, in 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende in Noorwegen en er een humanitair statuut bekwam. Hij benadrukt andermaal dat uit de vaststellingen van de Noorse instanties blijkt dat zij aanvaardden dat verzoeker Eritrea wel degelijk illegaal verliet en dat hij risico loopt op schendingen van zijn mensenrechten en onmenselijke behandeling ingeval van terugkeer naar Eritrea. Verzoeker verwijst dus naar de beslissing van de Noorse instanties.

Verzoeker meent vervolgens dat de motivering in de bestreden beslissing, dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen in het kader van zijn dienstplicht, niet kan worden weerhouden. Hij stelt dat *"wat ook de verschillen zijn in de tijdslijn tussen de verschillende standplaatsen van verzoeker er niet kan aan worden getwijfeld dat verzoeker wel degelijk militaire dienstplicht diende te vervullen en vervuld heeft."* Verzoeker benadrukt hierbij dat zijn militaire dienstplicht een zeer lange periode beslaat. Hij citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit volgens hem blijkt dat verzoekers verblijfplaats zijn geboortedorp betreft doch sinds 2005 tot zijn vertrek in 2014 zijn legerdienst vervulde en elders gestationeerd was en dat hij deze verklaringen consistent bevestigt. Verzoeker citeert tevens uit zijn verklaringen voor de Noorse instanties waar hij dit ook zo verklaard zou hebben.

Verder stelt verzoeker dat hij duidelijk een onderscheid maakt tussen de opleiding en dienstplicht zelf. Zijn militaire opleiding gebeurde in Elaba, doch zijn eerste aanstelling gebeurde in Adimesagir. Hij maakt hierbij duidelijk een onderscheid tussen zijn opleiding en zijn aanstelling. Bovendien merkt verzoeker op dat de verschillende standplaatsen van verzoeker allen aan de grens of frontlinie lagen, hetgeen naar oordeel van verzoeker correct is volgens de eigen annotaties van de commissaris-generaal in de notities

van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker citeert ter staving van zijn verweer uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij stelt dat het duidelijk is dat zijn antwoord zal verschillen als hij ondervraagd wordt over zijn standplaatsen, over zijn opleidingen en zijn dienstplicht en acht een vergissing in dit verband bovendien menselijk. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat hij zich soms heeft vergist en zich herpakte en dat het *“gewoon meer van hetzelfde was”* en dat *“het werk (...) steeds hetzelfde [bleef].”* Verzoeker benadrukt dan ook dat hij naar beste vermogen de waarheid heeft verteld aan de commissaris-generaal en dat zijn relaas weldegelijk gelijklopend is. Hij citeert nog uit zijn verklaringen gedaan in Noorwegen en meent dat *“[h]ij het duidelijk heeft over zijn militaire opleiding en dienstplicht.”*

Verzoeker meent dat hij weldegelijk een correct beeld heeft geschetst van zijn levensomstandigheden in Eritrea. Enerzijds vervulde hij er de militaire dienstplicht. Anderzijds kwam hij uit een landbouwgezin. Hij acht zijn verklaringen bovendien consistent met de algemene informatie beschikbaar over Eritrea. Aldus vindt de beoordeling van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn legerdienst niet aannemelijk maakt geen steun in het administratief dossier. De minimale tegenstrijdigheden in zijn verklaringen laten niet toe dat te besluiten, aldus verzoeker.

Verzoeker meent dan ook dat, in de mate dat hij zijn legerdienst vervulde, het duidelijk is dat een illegale vlucht de enige optie was. Hij voert aan dat ook over zijn problemen in Eritrea en de redenen voor zijn vertrek, zijn verklaringen weldegelijk voldoende consistent zijn om geloofwaardig te zijn. Verzoeker citeert hierbij uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij licht toe dat zijn leven als dienstplichtige niet veel verschilde van dat van anderen, doch dat hij er na zijn laatste arrestatie *“niet meer tegen kon”*. Verder stelt hij dat zijn periodes van detentie niet zijn gewone leven waren, dat niet bijzonder slecht was, maar dat dit gewone leven steeds moest wijken. Hij benadrukt dat zijn verklaringen dat hij gearresteerd werd, deserteerde en naar het buitenland vluchtte werden aanvaard door de Noorse instanties. Ook zijn verklaringen in België zijn voldoende consistent, aldus verzoeker. Verzoeker maakt zijn levensomstandigheden weldegelijk aannemelijk en de commissaris-generaal had moeten besluiten dat hij weldegelijk zijn *“verplichte, zowat levenslange militaire dienstplicht in Eritrea”* vervulde toen hij het land illegaal verliet.

Verzoeker benadrukt verder nog dat, ondanks het feit dat hij hierover werd bevraagd, de commissaris-generaal meent dat er geen aanleiding bestaat om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. Hij citeert nog uit zijn verklaringen in Noorwegen waaruit blijkt dat hij slechts groepsleider was, doch geen *“hailly”*. Verzoeker meent dat hij *“desbetreffend verklaarde op de mededeling van de CGVS dat de CGVS aannam dat verzoeker een verantwoordelijke functie in het leger uitoefende, dat zijn functie helemaal niet de verantwoordelijkheden inhield die hem toegeschreven werden”*. Verzoeker citeert ter staving hiervan uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en voor de Noorse instanties. Hij benadrukt dat hij zelf nooit ondervroeg, noch op de hoogte was van ernstige foltering. Verzoeker meent dat hij, *“gelet op zijn positie en wetenschap”*, niet onder de uitsluitingsclausule valt. Hij licht dit toe als volgt: *“Overwegende dat verzoeker meent dat gelet op zijn positie en wetenschap hij niet onder de uitsluitingsclausule dient te vallen.*

Dat verzoeker er vooreerst op wenst te wijzen dat nergens uit zijn verklaringen, noch in Noorwegen, noch in België blijkt dat verzoeker zelf mensenrechtenschendingen beging.

Dat verzoeker meent dat evenmin uit het dossier blijkt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daden, die zich beperkten tot registratie- een soort doorgeefluik, de structurele misdaden binnen het leger faciliteerden.

Dat verzoeker bovendien uit het leger deserteerde en zich distancieerde van de praktijken. Dat hij zelf ook gearresteerd werd, opgesloten werd.

Dat derhalve op het ogenblik dat verzoeker zich realiseerde in welk systeem hij meedraaide, hij het land ontvluchtte en wel op illegale wijze.

Dat verzoeker dan ook meent dat er geen aanleiding is hem uit te sluiten.

Dat hij ook in Noorwegen niet akkoord was met deze analyse.”

Verzoeker citeert hierbij nog uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en meent dat *“minstens vastgesteld dient te worden dat de CGVS niet de moeite deed om verzoeker desbetreffend uitgebreid te verhoren, wel integendeel, dat de PO meende dat er niet uitgebreid in diende gegaan te worden op de problematiek van het al dan niet “leiderschap” van verzoeker.”* Hij bevestigde in België dat de Noorse instanties hem ten onrechte voor een leider aanzagen.

Verzoeker besluit dat er dan ook geen aanleiding is om hem uit te sluiten van de vluchtelingenstatus. Hij verwijst hierbij nog naar rechtspraak van de Raad en licht toe dat hij *“duidelijk niet in een situatie van beslissingsbevoegdheid zat, noch dat hij over werkelijke kennis beschikte. Dat hij zijn “bijdrage” enkel overgving tot registreren en doorsturen van reeds opgepakte mensen.”*

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, licht verzoeker nog toe dat:

“Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de appreciatie van de CGVS dus evenmin gevolgd worden. Overwegende dat in de mate dat verzoeker wel degelijk Eritrea illegaal verliet en dus als opposant van het regime aangemerkt zal worden ingeval van terugkeer, riskeert hij wel degelijk een onmenselijke behandeling.

Verzoeker meent dat hij integendeel aantoont dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt om geïsoleerd te worden door het willekeurig geweld.

De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is.

Dat er evenmin aanleiding is hem uit te sluiten van de subsidiaire bescherming.

Dat tenslotte, zelfs indien er aanleiding zou geweest zijn verzoeker uit te sluiten van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus, dan nog dient vastgesteld te worden dat er aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen, nu deze zich niet uitspreekt, minstens geen advies geeft betreffende de verwijderbaarheid van verzoeker naar zijn land van herkomst overeenkomstig artikel 55/4 Vreemdelingenwet.”

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota een uittreksel neer van het EASO-rapport *“Eritrea. National service, exit and return”* van september 2019 (stuk 1).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met bijzondere procedurele noden in zijn hoofde omwille van zijn *“psychologisch fragiele toestand”*. De Raad merkt op dat verzoeker het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk dient te maken, hetgeen evenwel *in casu* niet het geval is.

De Raad benadrukt in deze dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het aan hem is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoeker hier nood aan heeft en voor zover zijn bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond (*Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55*). De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker bij aanvang van de procedure een vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* heeft ingevuld en hierbij *“nee”* antwoordde op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* DVZ, stuk 7, p. 2). Verzoeker heeft voor aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal evenmin nog elementen bijgebracht waaruit kan blijken dat hij bijzondere procedurele noden heeft. Verzoeker heeft weliswaar een psychologisch attest neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 2), doch de Raad merkt op dat uit het neergelegde attest niet kan blijken dat verzoekers cognitieve vermogens zouden zijn aangetast in die mate dat hij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker maakte tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin opmerkingen in deze zin en verklaarde integendeel *“Momenteel bevind ik mij in een goede conditie”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7). Het loutere feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud toont niet aan dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud over geheugenproblemen beschikte die het gevolg waren van verzoekers psychologische toestand. Verzoeker brengt hier geen enkel bewijs van bij. Zijn verweer in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal hier onvoldoende onderzoek naar heeft gevoerd kan dan ook niet worden aanvaard, nu het in de eerste plaats aan verzoeker is om dergelijke cognitieve of geheugenproblemen aan te tonen aan de hand van objectieve medische attesten. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om aanspraak te kunnen maken op zijn rechten of te voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de procedure.

Verzoeker toont, gelet op voorgaande vaststellingen, dan ook niet aan dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met enige bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing werd immers op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn levensomstandigheden in Eritrea en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten, gelet op de vaststellingen dat verzoeker inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over (i) de plaatsen waar hij tijdens zijn militaire dienstplicht gestationeerd was, (ii) zijn taken en rang in het leger, (iii) zijn vertrek uit Eritrea, (iv) zijn arrestaties en de straf die hij opgelegd kreeg naar aanleiding van zijn eerste arrestatie, (v) zijn situatie in Eritrea.

De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen en het op algemene wijze minimaliseren en in twijfel trekken van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen op de voormelde punten.

De bestreden beslissing stelde vooreerst terecht vast dat:

"Tijdens het onderhoud voor het CGVS gevraagd waar u overal was tijdens uw dienstplicht, verklaart u begonnen te zijn in Arbagula in de omgeving van Adimesagir (notities CGVS, p. 4), waar u 3 jaar zat. Achtereenvolgens zat u 3 jaar in Adegelbo, 2 jaar in Adi Burkut en het laatst was u in Sebo gedurende ongeveer 1 jaar. Later verklaart u uw militaire opleiding in Elaba te hebben gehad in 2005 en 2006 (notities CGVS, p. 8) en dat u van 2006 tot 2009 in Adimesagir gestationeerd was. U verklaart in de periode 2009 tot 2011 in Adegelbo geweest te zijn (notities CGVS, p. 13-14), waarna u 2 jaar – tot 2013 - in Adi Burkut aangesteld was. U werd daarna naar Sebo overgeplaatst (notities CGVS, p. 15), waar u een jaar was. Gevraagd of u op nog een andere basis was gestationeerd dan die u al genoemd had, nl. Adimesagir, Adegelbo, Adi Burkut en Sebo, antwoordt u ontkennend. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaart u echter dat u achtereenvolgens gewoond heeft (lees: gestationeerd was) te Ilaba (voor uw militaire opleiding), vervolgens in Adibirkut (2 jaar gewoond), Arbeagula (1 jaar gewoond), Adegelbo (3 jaar gewoond) en Sebo (1 jaar gewoond tot uw vertrek naar Ethiopië) (Verklaring DVZ, vraag 10). Voor de Noorse asielinstanties verklaarde u echter dat u eerst 1 jaar in Obel geposteerd werd (Vertaling "Interview betreffende aanvraag om bescherming" UDI (verder Dossier Noorwegen), p. 5). Later tijdens het onderhoud voor de Noorse instanties verklaarde u dat u van 2005 tot 2007 in het Obel-gebied was (Dossier Noorwegen, p. 7) – nabij Ade Golbo (Dossier Noorwegen, p. 14). U verklaarde verder als troepenleider geposteerd geweest te zijn in Adi Kuala Rishan, Kine Hayala en Sheka Eyamo (Dossier Noorwegen, p. 10). Verder verklaarde u voor de Noorse asielinstanties dat u te Gergera uw militaire opleiding kreeg (Dossier Noorwegen, p. 5), zonder dat u deze plaats noemt voor de Belgische asielinstanties als zijnde de plaats waar u uw militaire opleiding kreeg. Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat u in het kader van de beroepsprocedure te Noorwegen verklaarde dat u sinds mei 2012 ondergedoken leefde (Dossier Noorwegen, p. 15). UNE oordeelde hieromtrent reeds dat "(...) is niet verenigbaar met de inlichtingen van de klager dat hij in 2012/2013 in rang opklom van teamleider tot troepenaanvoerder" (Dossier Noorwegen, p. 21). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de plaatsen waar u tijdens uw militaire dienstplicht gestationeerd was."

Verzoekers verweer dat hij steeds heeft verklaard dat hij geboren werd in Hatsina en dat hij van 2005 tot 2014 elders gestationeerd was in het kader van zijn legerdienst, dat een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de plaats waar hij opleiding kreeg en de plaats van zijn aanstelling en dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn standplaatsen allen aan de frontlinie lagen, hetgeen ook wordt bevestigd door de commissaris-generaal, doet geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen in het kader van zijn legerdienst in Eritrea, zowel op het vlak van de plaats waar hij opleiding kreeg als op de plaatsen van aanstelling. Van verzoeker kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn opeenvolgende plaatsen van verblijf en de volgorde en de duur van deze verblijven in zijn land van herkomst op een coherente en consistente wijze kan toelichten in elke fase van de procedure, gezien het belang van deze informatie voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

Zijn bewering dat een vergissing in dit verband menselijk zou zijn en dat zijn omstandigheden en werk steeds hetzelfde bleven kan niet volstaan om de veelvuldige en frappante tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op dit punt, zoals zij blijken uit de motivering van de bestreden beslissing, te verklaren of te verschonen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor zijn vertrek uit Eritrea eenduidig zijn en dat hij wel degelijk een correct beeld heeft geschetst van zijn levensomstandigheden voor zijn vertrek

uit Eritrea. Waar verzoeker nog stelt dat op basis van deze vaststellingen niet kan worden betwist dat hij zijn militaire dienstplicht heeft vervuld, merkt de Raad nog op dat verzoekers militaire dienstplicht *in se* niet wordt betwist, doch wel de omstandigheden van deze legerdienst zoals hij deze heeft geschetst in zijn verklaringen voor de Belgische instanties.

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn taken in het leger. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de minimale tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op dit punt niet volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk zou maken dat hij legerdienst heeft gedaan, doch de Raad stelt vast dat dit verweer andermaal gebaseerd is op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing oordeelde immers op pertinente en correcte wijze dat, gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over zijn taken in het leger, verzoeker de omstandigheden van zijn legerdienst zoals hij deze schetst voor de Belgische instanties niet aannemelijk maakt. Verzoeker kan bovendien niet worden bijgetreden dat zijn verklaringen op dit punt slechts "*minimale*" tegenstrijdigheden zouden bevatten, gezien de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op kernelementen van verzoekers relaas inzake zijn taken tijdens zijn militaire dienst. Er kan van verzoeker immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij coherente en consistente verklaringen kan afleggen over zijn taken tijdens de militaire dienst, *quod non*. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat:

"Gevraagd welke taken u in Adimesagir had, verklaart u aan de frontlinie geweest te zijn en dat jullie deze bewaakten en er patrouilleerden (notities CGVS, p. 8). Gevraagd wat u moest bewaken, verklaart u dat jullie een controlepost hadden en zo ook de Weyane, waarbij jullie ervoor moesten waken dat zij niet naar voor kwamen. Gevraagd of u moest vermijden dat Ethiopiërs Eritrea binnenvielen, antwoordt u bevestigend. U verklaart echter dat jullie hen (de Ethiopiërs) nooit tegenkwamen. Gevraagd of u ooit andere dingen heeft moeten doen dan de Ethiopiërs buiten te houden, verklaart u dat het bewaken tegen de Ethiopiërs het enige werk was. Gevraagd of u gedurende al die jaren (van uw legerdienst) niets anders gedaan heeft, spreekt u over een militaire opleiding van 2 weken in 2006, maar "voor de rest was het hetzelfde werk." Nogmaals gevraagd naar uw taken tijdens de militaire dienstplicht, spreekt u over het uitvoeren van 'matod', zoals het helpen van families van martelaren op hun landbouwvelden. Gevraagd of u ooit mensen moest tegenhouden tijdens het patrouilleren, antwoordt u bevestigend. Gevraagd wie u moest oppakken, verklaart u dat soms vijanden komen, maar ook Eritreeërs die het land willen uitvluchten. U verklaart verder dat u hen oppakt en dat jullie ook een bevel kregen om op hen te schieten en dat als u hen zomaar liet wegllopen, dat u de doodstraf kan krijgen van uw oppersten. Gevraagd of de verantwoordelijken vragen op die mensen te schieten, antwoordt u bevestigend, waarna u verklaart de mensen niet te beschieten omdat zij dan wraak kunnen nemen op jullie en dat niet doen op jullie oversten. Gevraagd over welke jaren u spreekt als u mensen oppakte, verklaart u eigenlijk nooit iemand opgepakt te hebben, maar gewoon te vertellen dat jullie zo'n bevel gekregen hadden om mensen op te pakken. Gevraagd of u ooit mensen naar de gevangenis gebracht heeft, antwoordt u twee maal ontkennend (notities CGVS, p. 10-12). Gevraagd wat u dan deed als u een Eritreeër tegenkwam die het land probeerde te verlaten, verklaart u bang te zijn van de oppersten en dat men doet wat ze gezegd hebben. U verklaart verder "Ik schiet niet daar (onder hun benen), maar naar boven." Gevraagd of u boven hun hoofd schiet, verklaart u recht omhoog te schieten. Gevraagd wat er gebeurde als u dat deed, verklaart u dat andere soldaten u bijstand kwamen geven en hen (de vluchtende Eritreeërs) achtervolgen. Gevraagd wat er nog gebeurt op het moment dat de andere soldaten achter hen aanlopen en hen oppakken, verklaart u dat ze hen ook slaan, hen folteren en daarna aangehouden meenemen. Gevraagd wat u doet als de andere soldaten jou komen helpen, verklaart u "het moet." Ter bevestiging gevraagd of u dan met de andere soldaten meedoet, antwoordt u bevestigend. Gevraagd hoelang u deze taak gedaan heeft, nl. de mensen die het land proberen te verlaten tegenhouden, verklaart u dit te vertellen omdat het bestaat, maar dat u (hen) zelf nooit opgepakt heeft. Opgemerkt dat u even daarvoor zei dat u samen met uw collega's die mensen arresteerde en sloeg en naar de gevangenis bracht, verklaart u gewoon de manier dat ze (op)gepakt worden te vertellen, maar dat u zelf geen mensen gezien en (op)gepakt heeft. Gevraagd of u ooit naar mensen geschoten heeft, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u ooit iemand, op eender welk moment, gearresteerd heeft, verklaart u die bevoegdheid niet te hebben, omdat het door de oppersten gedaan wordt. Gevraagd of u ooit in rang opgeklommen bent, antwoordt u ontkennend (notities CGVS, p. 13). Gevraagd of u ooit mensen onder u gehad heeft, antwoordt u eveneens ontkennend.

Nogmaals gevraagd of u nooit in rang opgestegen bent, antwoordt u wederom ontkennend. Gevraagd naar de reden waarom u nooit opgeklommen bent in rang, verklaart u dat het gegeven werd aan mensen die hoge studie gedaan hebben en mensen die nog langer daar gezeten hebben. Gevraagd wat uw taken waren in Adegelbo, verklaart u dat het hetzelfde werk betrof als op uw vorige basis, nl. het bewaken tegen de vijand. Gevraagd of u in Adegelbo bepaalde verantwoordelijkheden had, antwoordt u ontkennend. U verklaart ook na de promotie van T.— uw directe overste - gewoon als bewaker gewerkt te hebben.

Gevraagd welke taken u te Adi Burkut had, verklaart u dat het werk er niet verschillend was (notities CGVS, p. 14). Nogmaals gevraagd of u mensen opgepakt heeft, antwoordt u wederom ontkennend. Gevraagd of u in Sebo bepaalde verantwoordelijkheden kreeg, antwoordt u eveneens ontkennend (notities CGVS, p. 15). Uw verklaringen voor het CGVS zijn echter tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde voor de Noorse asielinstanties. Immers, voor de Noorse asielinstanties verklaarde u in 2010 als teamchef te werken (Dossier Noorwegen, p. 6), dat u de teams verzamelde en aan hen leiding gaf. U verklaart ook dat u in het gebied van Adi Kuala troepenaanvoerder was (Dossier Noorwegen, p. 8-10) en dat degenen die bij de grens waren (soldaten) een aantal (mensen) gevangen nam en dat u ze registreerde en ze overbracht naar de inlichtingendienst in Mendefera, waar de gevangenen verhoord werden en als ze ontkennen dat ze de grens overgestoken zijn om het land te verlaten, wordt er geweld gebruikt opdat ze de waarheid zouden vertellen. U verklaart verder dat u in de periode van 2012 tot u het land verliet troepenleider was, toen u in Sheka Eyamo gestationeerd was. Gevraagd wanneer u teamleider werd, verklaart u in die periode (2007-2010) groepsleider geweest te zijn. Gevraagd wat uw taken als groepsleider waren, verklaart u onder de teamleider te staan en diens verantwoordelijkheid voor het team opnam wanneer hij vrij had. Gevraagd of jullie ooit Eritreeërs die de grens probeerden over te steken ontdekten, verklaart u uitdrukkelijk dat het een paar keer gebeurd is. Gevraagd of jullie soms Eritreeërs gevangen namen terwijl u teamleider was, verklaart u dat het een paar keer gebeurd is. Gevraagd of u enkelen van hen dan naar Mendefera overbracht, verklaart u hen te overhandigen aan de leider van de troepen. Gevraagd of u geen troepenleider was, verklaart u later, in 2013, troepenleider geworden te zijn, toen u in Adi Kuala Rishan, Kine Hayala en Sheka Eyamo was. Gevraagd of u als troepenleider in die plaatsen dezelfde taken had, nl. de gevangenen registreren om ze daarna over te brengen naar Mendefera waar ze verhoord werden, antwoordt u bevestigend. Gelet op uw tegenstrijdige en inconsistente verklaringen omtrent uw taken en uw rang in het Eritrese leger, maakt u uw legerdienst niet aannemelijk zoals u deze schetst voor het CGVS, met name dat u nooit promoveerde in het Eritrese leger en dat u nooit personen gearresteerd heeft dan wel naar de gevangenis gebracht heeft. Geconfronteerd met de verklaringen die u in Noorwegen aflegde voor de asielinstanties aldaar (notities CGVS, p. 21-23), verklaart u dat u dat nooit gezegd heeft, maar wijst u naar een mogelijk probleem met de tolk. Het is echter niet ernstig om na confrontatie met tegenstrijdige en inconsistente verklaringen deze te wijten aan de tolk. Het is daarenboven uiterst verwonderlijk dat u voor het CGVS verklaart dat u nooit in rang opgeklommen bent omdat dit weggelegd is voor de personen die gestudeerd hebben (notities CGVS, p. 13) en dat u zelf slechts de 1 jaar onderwijs genoten heeft (Verklaring DVZ, vraag 11), terwijl u voor de Noorse asielinstanties eveneens verklaarde slechts 1 jaar onderwijs volledig gedaan te hebben en in de 2e klas gestopt te zijn (Dossier Noorwegen, p. 4)."

Gelet op hetgeen voorafgaat, oordeelde de bestreden beslissing dan ook op pertinente en correcte wijze dat: "Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u op het moment van uw vertrek uit Eritrea gestationeerd was in Sebo. Dit tast de geloofwaardigheid van uw illegale vlucht uit Eritrea reeds grondig aan."

De bestreden beslissing oordeelde daarenboven nog terecht dat:

"Daarenboven verklaart u voor het CGVS uitdrukkelijk dat u van uw controlepost (notities CGVS, p. 17) te Sebo vertrokken bent (notities CGVS, p. 19-20). U verklaart verder dat u rechtstreeks de grens overstak zonder eerst naar Adi Kuala of een andere plek gegaan te zijn. U verklaart eveneens te voet de grens overgestoken te zijn, zonder gebruik gemaakt te hebben van een voertuig. Voor de Noorse asielinstanties verklaarde u echter vertrokken te zijn van Sheka Eyamo (Dossier Noorwegen, p. 11) en dat u eerst naar Adi Kuala ging met de wagen voor u zich naar de grens begaf. Zoals eerder reeds aangehaald werd, verklaarde u voor het CGVS bovendien dat u nooit in Sheka Eyamo gestationeerd was (notities CGVS, p. 15 + p. 21). U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw vertrek uit Eritrea."

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift op dit punt in wezen niet verder in het louter volharden in het feit dat hij zijn militaire dienstplicht heeft vervuld en dat een illegale vlucht dan ook zijn enige optie was. Dit verweer betreft echter een loutere bewering die dan ook geen afbreuk doet aan de voormelde pertinente en correcte vaststellingen met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden over zijn vertrek uit Eritrea.

Verzoeker herhaalt verder in zijn verzoekschrift zijn verklaringen over zijn problemen in Eritrea, doch de Raad merkt op dat hij met een loutere herhaling van zijn verklaringen, geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en correcte motieven waaruit blijkt dat verzoeker ook op dit punt tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat zijn verklaringen over zijn problemen voldoende consistent zijn om geloofwaardig te zijn. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

“Verder kunnen ook nog volgende opmerkingen gemaakt worden m.b.t. uw beweerdelijke problemen in Eritrea, die de aanleiding waren voor uw illegaal vertrek uit Eritrea.

Voor de DVZ verklaart u twee keer gearresteerd geweest te zijn, o.m. in 2008 (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). U verklaart hierbij dat u reeds in 2008 in uw dorp gearresteerd werd, dat u 24 uur geboeid werd vastgehouden, waarna u 15 dagen lang als straf hout diende te verzamelen. De reden voor uw arrestatie was dat u niet tijdig terugkeerde na het verlof dat u toegekend werd, maar het toegekende verlof van 40 dagen met 10 dagen overschreed. Tijdens het onderhoud gevraagd te vertellen over uw arrestaties, verklaart u echter de eerste maal in maart 2011 aangehouden te zijn geweest (notities CGVS, p. 17-18). Daarenboven verklaarde u voor de Noorse asielinstanties dat u in 2008, na uw huwelijk zelf terugkeerde naar uw eenheid en dat u als straf 3 uur vastgebonden werd (Dossier Noorwegen, p. 11). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent uw eerste arrestatie en de straf die u opgelegd kreeg n.a.v. deze arrestatie.

Bovendien verklaart u voor het CGVS dat u meer dan twee maal gearresteerd en vastgehouden werd. Gevraagd over de arrestaties te vertellen, verklaart u twee maal in het jaar 2011 gearresteerd geweest te zijn (notities CGVS, p. 17-19), één maal in 2013 en één maal in 2014. Voor het CGVS verklaart u 4 maal gearresteerd geweest te zijn. U werd telkenmale vastgehouden van 1 maand tot 6 maanden in de gevangenis te Mendefera. Voor de DVZ verklaarde u slechts 2 maal gearresteerd geweest te zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Voor de Noorse asielinstanties verklaarde u daarenboven dat u alleen in 2008 in de gevangenis belandde (Dossier Noorwegen, p. 11), maar daarna niet meer. Echter, in het kader van de beroepsprocedure tegen de beslissing van het Directoraat Vreemdelingenzaken verklaart u dat u gedurende 3 maanden in hechtenis genomen werd en vrijkwam op 24 mei 2012 (Dossier Noorwegen, p. 15). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent uw arrestaties.”

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog terecht dat:

“Het is daarenboven allerm minst aannemelijk dat u voor de Noorse asielinstanties verklaart dat u het niet bijzonder slecht had (Dossier Noorwegen, p. 11), terwijl u voor het CGVS verklaart meerdere malen gedurende meerdere maanden vastgehouden geweest te zijn in erbarmelijke omstandigheden (notities CGVS, p. 17-19).”

Verzoekers verweer dat zijn leven als dienstplichtige niet zoveel verschilde als dat van anderen, dat zijn leven in detentie niet zijn gewone leven was doch dat dit gewone leven steeds moest wijken en dat hij er na zijn laatste arrestatie niet meer tegen kon, kan geen afbreuk doen aan voorgaande tegenstrijdigheid. De Raad benadrukt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Noorwegen zou verklaren dat hij het niet bijzonder slecht had in Eritrea, terwijl hij tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming verklaart in zijn land van herkomst meermaals te zijn gearresteerd en meerdere maanden te zijn vastgehouden in erbarmelijke omstandigheden, hetgeen hem ertoe zou hebben besloten om zijn land van herkomst te verlaten.

Gelet op het geheel der voorgaande vaststellingen, oordeelde de bestreden beslissing dan ook terecht dat: *“Gelet op het geheel aan uw verklaringen, maakt u het niet aannemelijk dat u opgepakt en gearresteerd werd door de Eritrese autoriteiten. Hierdoor maakt u evenmin de reden voor uw illegaal vertrek uit Eritrea aannemelijk, wat op zijn beurt de geloofwaardigheid van uw illegale vertrek uit Eritrea in se nog verder aantast.”*

Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift in zijn verklaringen dat hij Eritrea op illegale wijze heeft verlaten en vraagt zich af hoe hij dit moet aantonen, nu het eigen is aan een illegaal vertrek dat men niet op officiële wijze de grens overgaat. De Raad merkt hierbij op dat, zo verzoeker zich in de onmogelijkheid zou bevinden om bewijsstukken aan te brengen van zijn illegale vertrek uit Eritrea, hij in de eerste plaats middels zijn verklaringen dit illegale vertrek aannemelijk kan maken. Gelet op het geheel der correcte en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in zijn besluit dat verzoeker er niet in slaagt om zijn illegale vlucht uit Eritrea aannemelijk te maken:

“Gegeven het bovenstaande bent u er niet in geslaagd om uw illegale vlucht uit Eritrea aannemelijk te maken. Aangezien er ook geen geloof kan worden gehecht aan uw diensttijd zoals u deze schetst voor het CGVS en de arrestaties en maandenlange vasthouding in de gevangenis, kan er namelijk evenmin geloof worden gehecht aan uw effectieve illegale vertrek uit Eritrea.”

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij weldegelijk voldaan heeft aan de medewerkingsplicht. De bestreden beslissing oordeelde op pertinente en correcte wijze als volgt:

"Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging jegens Eritrea in deze context aannemelijk te maken. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren en reële situatie in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. U werd nochtans verschillende malen uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden, en u werd meermaals aangespoord om de waarheid te vertellen (notities CGVS, p. 2 + p. 21-23). U bleef echter bij uw verklaringen."

De bestreden beslissing oordeelde verder nog terecht dat de door verzoeker neergelegde documenten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet vermogen te herstellen:

"Uw identiteitskaart heeft slechts betrekking op uw identiteitsgegevens en is niet in staat het bovenstaande te wijzigen."

U legt een psychologisch attest (dd. 11/02/2019) neer. De psycholoog verklaart dat u « présente des souffrances psychologiques et des images traumatiques en lien avec les mauvais traitements subis durant son trajet migratoire. Il fait état de violences psychologiques et séquestrations avec violences physiques. » Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de psycholoog, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de omstandigheden waarin deze problemen zijn ontstaan, vast te stellen of de geloofwaardigheid van de verklaringen van de patiënt te beoordelen. Er wordt opgemerkt dat uit het gehoor blijkt dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om het asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, het gehoor kon immers op een normale wijze plaatsvinden. Het attest vermeldt dat u psychologische problemen heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin deze ontstaan zijn. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u de laatste maal met een psycholoog gesproken heeft in maart 2019 (notities CGVS, p. 7-8), zo'n 11 maanden voor het persoonlijk onderhoud. U geeft geen reden waarom u geen contact meer heeft opgenomen met een psycholoog."

Waar verzoeker aanvoert dat niet kan blijken dat de protection officer die het persoonlijk onderhoud afnam over bijzondere psychologische vaardigheden beschikte om met kennis van zaken vast te stellen dat verzoeker over voldoende cognitieve vaardigheden beschikte, merkt de Raad op dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen bewijs bijbrengt dat zijn cognitieve vermogens zouden zijn aangetast in die mate dat hij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat dit evenmin kan blijken uit het verloop van het persoonlijk onderhoud, dat op normale wijze heeft plaatsgevonden. Verzoeker toont geen enkele wijze aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat, zelfs indien hij legaal het land zou hebben verlaten, dit geen bewijs kan vormen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Eritrea. De Raad merkt hierbij vooreerst op dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen zicht biedt op zijn levensomstandigheden en de redenen waarom hij Eritrea heeft verlaten. Indien verzoeker werkelijk op legale wijze zijn land van herkomst zou hebben verlaten kan, samen genomen met de vaststelling dat hij er niet in slaagt om zijn problemen met de Eritrese autoriteiten aannemelijk te maken, niet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer een gegronde vrees voor vervolging heeft door de Eritrese autoriteiten. Verzoeker legt in een aanvullende nota (aanvullende nota, stuk 1) nog een uittreksel uit het EASO-rapport *"Eritrea. National Service, Exit and Return"* van september 2019 neer en meent dat hieruit blijkt dat hij een reëel risico heeft op ernstige schade bij een terugkeer naar Eritrea, ongeacht de wijze van vertrek. De Raad merkt echter op dat uit deze informatie niet kan blijken dat elke persoon die terugkeert vanuit het buitenland naar Eritrea een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade. Indien verzoeker meent dat hij daadwerkelijk een vrees dient te koesteren vanwege de Eritrese autoriteiten bij een terugkeer, kan bovendien redelijkerwijze worden aangenomen dat hij de Belgische instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze zou inlichten over zijn levensomstandigheden, problemen en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, *quod non in casu*.

Verzoeker kan zich verder in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming in België niet dienstig beroepen op het besluit van de Noorse autoriteiten dat verzoeker Eritrea op illegale wijze verliet en dat hij aldus bij een terugkeer naar Eritrea een gegronde vrees voor vervolging heeft. De beslissing van Noorwegen heeft geen verdere gevolgen dan dat dit een feitelijke element betreft in het dossier van verzoeker, minstens toont verzoeker niet aan dat in België geen nieuw, volledig en *ex nunc* onderzoek dient te gebeuren van alle gegevens die thans voorliggen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in België volledig afwijkende verklaringen aflegde aangaande zijn levensomstandigheden en vervolgingsfeiten in Eritrea dan tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in Noorwegen. De commissaris-generaal heeft, na een onderzoek van verzoekers verklaringen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming, terecht besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn levensomstandigheden en vervolgingsfeiten en hij aldus op basis van deze verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Eritrea aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP